

FEU-VOS PRESENT, SENYOR

Feu-vos present, Senyor, quan cau la tarda,
lleu tremolor de fulla a cada branca.

Veniu a l'hora baixa del capvespre
quan tot és soledat, tot és silenci.

Tan sols l'encesa flama de l'amiga
alegra el meu mirar quan mor el dia.

Desert d'amics el cor, hores desertes.
Són altres veus que vetllen el vençut.

Són d'altres ulls els plors, altres les mans
que vessen l'oli fi damunt la nafra.

Cercava amor i el goig de la paraula
al meu desert del llit. Paraula vana.

L'amor vesteix els àngels d'ales blanques,
amics constants d'un Job provat pels dies.

Evoco en mi l'infant, germans i pare,
avui present la mare el bleix del dol.

El cos gentil, els ulls, flames d'estel,
conhort d'amargs camins, cara Isabel.

Si un arbre bord el vostre braç fulmina,
un bell amor quin cor refusaria?

L'enyor de Vós, oh Déu, el cor reposa;
el nostre amor, l'enyor del cor vencia.

Quan riu l'amor és més funest el dol,
celebra, amor i mort, cruel conuvi.

Guarda, Isabel, a l'ombra de tes ales
mon cos ferit, t'ho prec, guarda l'infant.

Veniu, Senyor, que plogui la rosada
del vostre riure clar damunt l'amada.

Castellar del Vallès

16 d'agost del 1978.